

HỒI 24 (B)

THÁI CỤC SƠ TRUYỀN NHU KHẮC CƯƠNG

Ông liếc Du Đại Nham một cái, nghĩ thầm: “Ta mong sao pho Thái Cực Quyền được lưu truyền hậu thế, có khác gì Văn thừa tướng muốn để tiếng thơm cho đời sau? Thực ra nếu đã hành sự không hổ cùng trời đất rồi, thì còn lo gì Thái Cực Quyền Kiếm có truyền hay không truyền, phái Võ Đang tồn tại hay không tồn tại”.

Bàn tay trắng như ngọc của Triệu Mẫn vẫy nhẹ một cái, đại hán kia liền lui lại phía sau. Nàng mỉm cười nói:

- Nếu Trương chân nhân đã cố chấp như thế, tạm thời mình không nói đến nữa. Vậy thì mời các vị đi theo ta.

Nói xong nàng đứng lên, bốn người đứng đằng sau lập tức tiến lên vây Trương Tam Phong lại. Bốn người đó gồm một đại hán cao to, một người áo vải đầy mụn vá, một hòa thượng gầy gò, và một người Hồ Tây Vực râu xồm mắt biếc. Xem ra nếu Trương Tam Phong nếu không đi theo họ, bốn người này sẽ ra tay.

Trương Vô Kỵ thấy mấy người đó thân pháp kẻ ngưng trọng, kẻ phiêu dật ai nấy đều thật là phi thường, trong bụng hơi hoảng: “Sao dưới tay cô ả họ Triệu này lại nhiều cao thủ đến thế?” Chàng lại nghĩ thầm: “Phe địch cao thủ thật nhiều, bọn này ai nấy đều gian trá vô sỉ, không kể tín nghĩa, không phải như sáu môn phái vây công Quang Minh Đỉnh. Ta muốn bảo hộ thái sư phụ và tam sư bá được bình an không phải dễ. Nếu có đánh bại được vài người, bọn họ nhất định không chịu thua, thế nào cũng ủa lên một lượt. Thế nhưng việc đến nước này, chỉ còn một phen hết sức, tốt nhất là làm sao bắt giữ được Triệu cô nương để uy hiếp đối phương”.

Chàng đang toan tiến ra ngăn trở bọn kia, bỗng nghe bên ngoài cửa một tiếng cười dài ghê rợn, một người áo xanh bay vụt vào trong điện, thân pháp chẳng khác gì quỷ mị, thoáng một cái như gió bay, như chớp lòn đã tới sau lưng gã cao to, múa chưởng đánh ra. Đại hán đó liền xoay người, múa ngược tay lại đỡ, ý muốn dùng ngạnh công đấu với người kia. Thế nhưng người áo xanh không để chiêu đó đánh xong, tay trái đã đánh luôn vào vai người Hồ Tây Vực. Người Hồ nghiêng qua né tránh, giơ chân lên đá vào bụng dưới y. Người kia khi đó đã đánh tiếp qua nhà sư gầy gò, vội vàng nghiêng người lùi lại, tả chưởng đánh luôn vào người ăn mặc rách rưới. Chỉ trong nháy mắt, y liên tiếp đánh ra bốn chưởng, công kích bốn cao thủ, tuy không chưởng nào trúng nhưng thủ pháp nhanh như thế không ai ngờ nổi. Bốn người kia biết mình đã gặp kình địch nên đều nhảy lùi mấy bước, ngưng thần tiếp chiến.

Người áo xanh không thèm để ý đến phía địch, khom lưng xuống vái Trương Tam Phong nói:

- Văn bối Vi Nhất Tiểu, tọa hạ của Trương giáo chủ Minh giáo, tham kiến Trương chân nhân.

Người đó chính là Vi Nhất Tiểu. Y thoát khỏi những kẻ chặn đường rồi lập tức chạy đến đây. Trương Tam Phong thấy y xưng là “Minh giáo Trương giáo chủ tọa hạ”, cho rằng y cũng cùng bọn với Triệu Mẫn, giơ tay đánh bốn người kia chắc có âm mưu gì nên lạnh lùng đáp:

- Vi tiên sinh không phải đa lễ. Đã từ lâu nghe danh Thanh Dục Bức Vương khinh công tuyệt đỉnh, trên đời ít có, hôm nay được thấy quả thực danh bất hư truyền.

Vi Nhất Tiểu mừng lắm, y ít đến Trung Nguyên, trước nay tên tuổi không mấy nổi, nào ngờ Trương Tam Phong cũng nghe tiếng khinh công cao siêu của mình, khom mình đáp:

- Trương chân nhân là Bắc Đẩu của võ lâm, văn bối được chân nhân khen một câu, quả thực vinh hạnh không để đâu cho xiết.

Y quay lại, chỉ vào Triệu Mẫn nói:

- Triệu cô nương, sao cô lên lút mạo danh Minh giáo làm bại hoại tên tuổi bản giáo là để làm gì? Nam tử hán, đại trượng phu sao lại độc ác, âm hiểm như thế?

Triệu Mẫn cười khanh khách nói:

- Ta vốn có phải nam tử hán đại trượng phu đâu, độc ác âm hiểm thì người làm gì được nào?

Vi Nhất Tiểu mới nói một câu đã bị bắt bẻ khiến không biết đối đáp ra sao, y ngần ngừ rồi nói:

- Các vị tân công Thiếu Lâm rồi lại tới làm phiền phái Võ Đương, rốt ráo lai lịch thế nào? Nếu như các vị có oán cừu với hai phái này, Minh giáo trước nay không hay xen vào việc người khác, thế nhưng nếu mạo xưng tên tuổi chúng tôi, ăn mặc giả làm giáo chúng thì Vi Nhất Tiểu này không thể không can thiệp.

Trương Tam Phong vốn biết Minh giáo là tử địch với triều đình đã hơn trăm năm nên không tin nay lại đầu hàng Mông Cổ, nghe Vi Nhất Tiểu nói mấy câu đó bấy giờ mới minh bạch, nghĩ thầm: “Thì ra cô gái này mạo xưng. Ma giáo tuy thanh danh không tốt nhưng những chuyện lớn thế này họ không thể hồ đồ được”. Triệu Mẫn quay sang người to cao kia nói:

- Nghe y to mồm huyên hoang nhỉ, người ra thử xem y có tài thật hay chỉ nói phét?

Đại hán kia khom lưng đáp:

- Vâng.

Y đưa tay sửa lại dây thắt lưng, khệnh khạng đi ra giữa điện nói:

- Vi Bức Vương, tại hạ muốn lãnh giáo công phu Hàn Băng Miên Chương.

Vi Nhất Tiểu không khỏi kinh hãi nghĩ thầm: “Gã này làm sao lại biết ta có môn Hàn Băng Miên Chương? Y biết thế mà vẫn tiến lên khiêu chiến, ta hẳn không thể coi thường được”. Y hai tay vỗ một cái nói:

- Xin thỉnh giáo tính danh của các hạ?

Người kia đáp:

- Bọn ta đã mạo xưng Minh giáo đến đây, không lẽ lại dùng tên thật? Câu hỏi đó của Bức Vương quả thật ngốc quá.

Hơn một chục tên đứng sau lưng Triệu Mẫn bật lên tiếng cười ha hả. Vi Nhất Tiểu lạnh lùng nói:

- Đúng thế, câu hỏi của ta ngu thật. Các hạ cam chịu làm ưng khuyển cho triều đình, làm nô tài cho dị tộc, không nói tên ra tốt hơn, nếu không thì làm nhục cả tổ tiên.

Đại hán kia đỏ mặt, lửa giận bốc lên, nghe vù một tiếng đã đánh ra một chưởng vào thẳng ngực Vi Nhất Tiểu, kinh lực thật là lợi hại. Vi Nhất Tiểu xoay chuyển cước bộ né qua ngay, thân hình chỉ nhấp nháy đã lòn ra sau lưng giờ tay điểm vào lưng địch. Y chưa giờ Hàn Băng Miên Chương ra vì còn muốn thăm dò xem đối phương kia hư thực nông sâu thế nào. Đại hán kia liền giờ tay trái đỡ ngược lại, trong thủ có ẩn thế công. Chỉ qua mấy chiêu, chưởng thế của gã kia nhanh dần, chưởng lực mỗi lúc một thêm mạnh mẽ. Tuy nội thương Vi Nhất Tiểu đã được Trương Vô Kỵ chữa, mỗi lần vận công không còn phải uống máu nóng để chế ngự âm độc trong cơ thể như trước, nhưng mới khỏi chưa bao lâu, nay gặp cường địch lại ra tay trước mặt một đại tông sư như Trương Tam Phong, thành thử không dám khinh suất, lập tức vận dụng Hàn Băng Miên Chương công phu ra chống đỡ. Hai người chưởng thế chậm dần, dần dần đi vào chỗ đấu nội lực.

Đột nhiên nghe vù một tiếng, từ cửa chính một vật đen xì ném thẳng vào gã đại hán. Vật đó xem ra còn to hơn một bao gạo, quả thật lạ kỳ thiên hạ làm gì có loại ám khí nào lớn đến thế. Đại hán chẳng biết vật gì liền vận kinh đánh bật vật đó ra văng xa hơn một trượng. Chỉ nghe một tiếng “A” thảm khốc, thì ra đó là một cái bao trong đó có người, kẻ đó bị một chưởng mãnh liệt vô luân của đại hán kia làm sao không đứt gân gãy xương cho được?

Đại hán kia còn đang ngạc nhiên, chưa hiểu ra sao, Vi Nhất Tiểu lập tức lên ra sau, lẳng lẳng đánh ngay một Hàn Băng Miên Chương vào huyệt Đại Truy chính giữa hậu tâm y. Đại hán đó vừa giận vừa sợ, vội quay lại, hết sức đánh một chưởng lên đầu Vi Nhất Tiểu.

Vi Nhất Tiểu cười ha hả, không tránh né cũng không đỡ gạt. Chưởng của đại hán đó đến giữa chừng, cánh tay đột nhiên mềm nhũn không hơi sức, chưởng đó tuy đánh trúng thiên linh cái đối phương nhưng hoàn toàn không có một chút kinh lực, chẳng khác gì để tay lên đầu. Vi Nhất Tiểu biết rằng một khi trúng phải Hàn Băng Miên Chưởng, kinh lực đối phương lập tức mất hết thể nhưng cao thủ đối chiến, ai dám cho địch đánh vào đầu mình, liều lĩnh như thế xưa nay chưa ai thấy, người đứng ngoài không khỏi toát mồ hôi.

Nếu đại hán kia có thuật chế ngự Hàn Băng Miên Chưởng, kinh lực nhất thời chưa mất, chưởng đó đánh lên đỉnh đầu, làm sao khỏi nát sọ? Vi Nhất Tiểu suốt đời hành sự quá胆 lạng lạng, những chuyện không ai dám làm, không chịu làm, chưa từng làm y càng khoái chí. Y thừa cơ đối phương phân tâm ra tay đánh lén, xem ra cũng không được quang minh chính đại, thế nhưng lại dám để cho địch thẳng cánh đánh vào đầu, thì tuy không quang minh chính đại thì cũng phải là lớn mật làm càn, đem sống chết ra đùa cợt.

Gã áo quần rách rưới liền xé chiếc bao, lôi ra một người, thấy y mặt đầy máu, đã bị đại hán nọ đánh một chưởng chết rồi. Kẻ đó mặc áo đen, chính là đồng bọn của họ, không hiểu vì sao lại bị bỏ trong bao vứt vào đây. Gã giận quá, quát lên:

- Đứa nào thập thò...

Nói chưa hết câu, một chiếc bao trắng đã chụp xuống đầu y. Y đề khí nhảy lùi lại, tránh được, thấy ngay một nhà sư mập mạp đứng ngay trước mặt đang cười hi hi, chính là Bồ Đại hòa thượng Thuyết Bất Đắc.

Chiếc túi Càn Khôn Nhất Khí của Thuyết Bất Đắc bị Trương Vô Kỵ làm vỡ trên Quang Minh Đỉnh rồi, không có binh khí cầm tay, đành phải lấy mấy cái túi vải dùng tạm, dĩ nhiên không thể nào lợi hại như cái túi Càn Khôn đao kiếm chém không đứt kia được. Kinh công của y tuy không bằng Vi Nhất Tiểu, nhưng cũng ghê gớm lắm, trên đường lại không bị ngăn trở, chân trước chân sau đã đến ngay.

Thuyết Bất Đắc khom mình chào Trương Tam Phong nói:

- Tọa hạ Trương giáo chủ Minh giáo, nhà sư túi vải rày đây mai đó Thuyết Bất Đắc xin tham kiến chưởng giáo tổ sư Trương chân nhân của phái Võ Đương.

Trương Tam Phong hoàn lễ đáp:

- Đại sư đi đường xá xa xôi vất vả quá.

Thuyết Bất Đắc nói:

- Các anh em tọa hạ của tề giáo chủ gồm Quang Minh sứ giả, Bạch Mi Ưng Vương, Tứ Tản Nhân, Ngũ Hành Kỳ cùng nhân mã các lộ đều đã kéo đến núi Võ Đương. Xin Trương chân nhân xuôi tay đứng ngoài, để xem Minh giáo

chúng tôi cùng bọn vô liêm sỉ mạo danh người khác quấy hôi bôi nhọ này so tài cao thấp.

Câu này của y chỉ là hư trương thanh thế, đại đội nhân mã của Minh giáo làm gì đến nhanh thế được. Thế nhưng Triệu Mẫn nghe rồi, đôi lông mày nhíu lại, nghĩ thầm: “Bọn chúng đến nhanh như thế là do kẻ nào tiết lộ cơ mật?”. Nàng nhin không nổi buột miệng hỏi:

- Trương giáo chủ các người đâu? Bảo y ra gặp ta.

Nói xong trừng mắt nhìn Vi Nhất Tiêu, ánh mắt dường như có ý nghi ngờ, hỏi xem giáo chủ bây giờ ở đâu? Vi Nhất Tiêu cười ha hả nói:

- Thế bây giờ cô không mạo xưng nữa ư?

Y trong bụng cũng hỏi thầm: “Giáo chủ hẳn đã đến rồi, nhưng bây giờ đang ở đâu?”. Trương Vô Kỵ từ nãy đến giờ đứng nấp đằng sau Minh Nguyệt, biết rằng Vi Nhất Tiêu và Thuyết Bất Đắc chưa nhận ra mình, thấy có hai tay thuộc hạ đắc lực, bụng thật mừng rỡ.

Triệu Mẫn cười nhạt nói:

- Một con dơi độc, một nhà sư thôi thì làm được trò trống gì?

Nói chưa dứt, bỗng từ góc mái nhà phía đông một chuỗi cười dài rồi có tiếng hỏi:

- Thuyết Bất Đắc đại sư, Dương tả sứ đã tới hay chưa?

Người đó tiếng nói vang dội, già dặn hào hùng, chính là Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính. Thuyết Bất Đắc chưa kịp trả lời, tiếng cười của Dương Tiêu ở trên mái nhà phía tây đã vọng xuống vui vẻ nói:

- Ưng Vương, lão huynh đúng là càng già càng dẻo càng dai, đã đến trước đệ một bước.

Ân Thiên Chính cười đáp:

- Dương tả sứ không phải khách sáo làm gì, hai người mình cùng đến một lượt, chẳng ai hơn ai. Hẳn là tả sứ nể mặt Trương giáo chủ nên nhường chỗ đây thôi.

Dương Tiêu nói:

- Đương nhân bất nhượng[6]. Tại hạ đã dùng hết sức mình, nhưng vẫn không thể nào nhanh được như Ưng Vương.

Hai người trên đường thi đua kinh lực xem ai chạy nhanh hơn, nội lực Ân Thiên Chính cao thâm, còn bộ pháp của Dương Tiêu thì nhanh nhẹn nên khởi hành cùng một lượt, cùng đến một lần. Hai người cười ha hả, nhảy từ trên mái nhà xuống.

Trương Tam Phong đã nghe danh Ân Thiên Chính từ lâu, hơn nữa ông ta lại là nhạc phụ của Trương Thúy Sơn, còn Dương Tiêu thì là nhân vật nổi danh trên giang hồ, cho nên tiến lên ba bước, chấp tay nói:

- Trương Tam Phong cung nghinh Ân huynh, Dương huynh đại giá.

Trong bụng có điều không hiểu: “Ân Thiên Chính rõ ràng là giáo chủ Thiên Ưng Giáo, sao lại nói cái gì “nể mặt Trương giáo chủ” là sao?”.

Ân Dương hai người khom mình đáp lễ, Ân Thiên Chính nói:

- Đã từ lâu nghe tiếng của Trương chân nhân, nhưng chưa có duyên bái kiến, hôm nay được thấy tôn nhan, đúng là tam sinh hữu hạnh.

Trương Tam Phong nói:

- Hai vị đều là nhất đại tông sư, lại cùng đại giá quang lâm, quả thực là hiếm có.

Trong bụng Triệu Mẫn mỗi lúc thêm bức bối, thấy các cao thủ của Minh giáo càng lúc càng đông, tuy chưa thấy Trương Vô Kỵ xuất hiện nhưng e rằng lời của Thuyết Bất Đắc không phải dọa suông, y quả đang đứng sau sắp xếp, bố trí một trận thế ghê gớm hơn. Kế hoạch của mình đã an bài đâu đấy, xem ra khó mà thành công, nhưng việc ám toán được Trương Tam Phong trọng thương là chuyện ngàn năm một thuở, không thể nào có lần thứ hai, hôm nay không đánh tan phái Võ Đương để sau này ông ta chữa khỏi rồi thì không còn cơ hội nào nữa.

Nàng liếc qua liếc lại đôi mắt đen nhánh, cười khẩy nói:

- Giang hồ vẫn truyền ngôn Võ Đương là danh môn chính phái nhưng tai nghe đâu bằng mắt thấy? Thì ra phái Võ Đương lén lút bắt tay với ma giáo, được ma giáo đỡ đầu, còn võ công bản môn chẳng đáng vào đâu.

Thuyết Bất Đắc nói:

- Triệu cô nương, nói như cô đúng là giọng điệu đàn bà, kiến thức con nít. Thời Trương chân nhân uy chấn võ lâm, chỉ sợ đến ông nội cô cũng chưa ra đời, thứ trẻ con như cô biết làm sao được?

Đằng sau Triệu Mẫn lập tức có mười người hung hăng tiến ra, hằm hằm nhìn y. Thuyết Bất Đắc mặt nhơn nhơn, cười nói:

- Các người bảo ta không được nói như thế phải không? Thì tên ta đã là “Thuyết Bất Đắc” mà. Cái gì nói được là ta nói, các người làm gì ta đây?

Nhà sư gầy gò thủ hạ Triệu Mẫn giận dữ nói:

- Chủ nhân, để thuộc hạ giải quyết tên to mồm lắm miệng này.

Thuyết Bất Đắc kêu lên:

- Hay lắm, hay lắm. Người là sư đi hoang, mà ta cũng lang thang không chùa, hai đứa mình làm một keo xem nào. Mời Võ Đương tông sư Trương chân nhân chỉ điểm những chỗ sai sót, còn hơn tự mình khổ luyện mười năm.

Nói xong hai tay vung ra, từ trong bọc lấy thêm một cái túi vải nữa. Người ngoài thấy y hết túi này đến túi khác, lấy mãi không hết, không biết dưới áo bào y còn dấu bao nhiêu cái túi nữa.

Triệu Mẫn khe khẽ lắc đầu:

- Hôm nay chúng ta lên đây học hỏi tuyệt nghệ của phái Võ Đương, phái Võ Đương vị nào hạ trường, chúng ta đều vui vẻ phụng bồi. Phái Võ Đương có chân tài thực học không, hay chỉ được cái tiếng hão, một trận hôm nay cả thiên hạ sẽ biết hết. Còn Minh giáo với chúng ta dây mơ rễ má thế nào, ngày sau tính sổ cũng chưa muộn. Tên tiểu quỷ Trương Vô Kỵ gian trá giáo quyết, ta chưa rút được gân, lột được da y thì chưa tiêu được mối hận lòng, nhưng không gấp gì một hôm nay.

Trương Tam Phong nghe nói “tên tiểu quỷ Trương Vô Kỵ”, trong bụng lạ lùng: “Không lẽ giáo chủ Minh giáo tên là Trương Vô Kỵ thật? Thế nhưng sao lại “tiểu quỷ” là sao?”. Thuyết Bất Đắc cười khi khi nói:

- Trương giáo chủ bản giáo tuổi trẻ tài cao, Triệu cô nương e rằng còn kém bản giáo chủ vài tuổi, chi bằng lấy quách giáo chủ chúng tôi, hòa thượng này xem ra xứng đôi...

Y nói chưa hết câu, bọn người sau lưng Triệu Mẫn cùng gầm lên:

- Đừng nói láo.
- Câm mồm.
- Sư hoang nói thối lắm.

Triệu Mẫn hai má đỏ bừng, dung nhan càng thêm kiều diễm, thần sắc chỉ có ba phần tức giận nhưng đến bảy phần e ấp, một thủ lãnh quân hào oai nghi trong giây lát thành ngay một thiếu nữ thẹn thùng. Thế nhưng thần thái đó chỉ chớp mắt đã qua ngay, nàng lập tức trấn tĩnh, mặt trở lại lạnh như tiền, quay sang nói với Trương Tam Phong:

- Trương chân nhân, nếu ông không muốn ra tay, chỉ cần nói một câu thôi cũng đủ. Cứ nhận rằng phái Võ Đương trước nay chỉ bị bọm tiếm danh, bọn ta sẽ vỗ tay đi ngay, bọn Tống Viễn Kiều, Du Liên Châu cũng được thả về chẳng suy suyển một mảy.

Ngay lúc đó, Thiết Quan đạo nhân và Ân Dã Vương trước sau cùng đến, chẳng bao lâu thêm Chu Điền và Bành Oánh Ngọc cũng tới nơi, Minh giáo thế là có thêm bốn tay hảo thủ.

Triệu Mẫn đoán định tình hình, nếu hai bên quyết chiến, chưa chắc đã thắng ngay được, sợ nhất là Trương Vô Kỵ còn trong bóng tối ra tay gì chưa biết.

Nàng đưa mắt nhìn khắp lượt mọi người trong Minh giáo, nghĩ thầm: “Trương Tam Phong trở thành mối lo gan ruột của triều đình, chẳng qua chỉ vì có cái uy danh quá lớn, trong võ lâm ai ai cũng coi như Bắc Đẩu, Thái Sơn, nếu đối địch với triều đình thì võ lâm cũng không ai qui phục. Thế nhưng y già cả heo hắt như ngọn đèn trước gió, sống thêm được bao lâu? Hôm nay không cần phải giết lão, chỉ cần làm nhục một phen, cho tiếng tăm phái Võ Đương tiêu ma hết, thế cũng coi như thành công lớn rồi”. Nàng bèn lạnh lùng nói:

- Bọn ta đến thăm núi Võ Đương, chỉ muốn lãnh giáo võ công Trương chân nhân xem thật hay giả, nếu như muốn tiêu diệt Minh giáo, chẳng lẽ không biết tìm đường lên Quang Minh Đỉnh? Việc gì phải tỉ võ trên núi Võ Đương, không lẽ trên đời này chỉ có một mình Trương chân nhân là có thể phẩm bình cao thấp, thắng bại hay sao? Thôi chuyện đó gác qua một bên. Trong nhà tôi có ba người giúp việc, một người luyện được vài ngày chút kiếm pháp giết heo, mổ chó, một người biết sơ qua chút ít nội công, còn một người thì học được vài miếng quyền mèo quào. A Đại, A Nhị, A Tam[7], ba người đứng ra đây! Trương chân nhân chỉ cần đánh bại được ba gia nhân vô tích sự của ta, thì mọi người sẽ bội phục võ công phái Võ Đương là thật chứ không phải giả. Còn không thì giang hồ sẽ có công luận, ta chẳng phải nói nhiều làm gì.

Nói xong nàng ta vỗ tay một cái. Chỉ thấy "A Đại" là một ông già mình hạc xác ve, hai tay bung một thanh trường kiếm, chính là bảo kiếm Ý Thiên. Người đó vừa gầy vừa cao, mặt đầy nếp nhăn, dóm đó khổ sở, tưởng như mới bị ai chửi mắng, đánh đập một hồi, nếu không thì hẳn là vợ con mới chết, ai nhìn mặt y cũng thấy chạnh lòng muốn rơi nước mắt. "A Nhị" thì cũng gầy gò như thế, người hơi thấp hơn, đầu nhăn thín, hói đến nỗi không còn một sợi tóc nào, hai bên huyệt thái dương tụt lõm xuống, sâu đến nửa tấc. Còn "A Tam" thì thân hình rắn rỏi chắc nịch, dềnh dàng có uy, trên mặt, cánh tay, cần cổ chỗ nào có bắp thịt cũng thấy cuộn cuộn săn chắc, tưởng như toàn thân đầy tinh lực muốn bật tung ra ngoài. Trên má trái y có một nốt ruồi đen, trên nốt ruồi có một sợi lông dài. Trương Tam Phong, Ân Thiên Chính, Dương Tiêu nhìn thấy hình dáng ba người này, trong bụng ai cũng kinh thẳm.

Chu Điền nói:

- Triệu cô nương, ba người này đều là cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm, Chu Điền này một tên đánh còn chưa lại, sao không biết thẹn đóng vai kẻ ăn người làm, đến đùa cợt với Trương chân nhân?

Triệu Mẫn nói:

- Có thực họ là cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm không? Sao ta lại không biết? Thế tên bọn họ là gì?

Chu Điền tắc tị ú ớ, nhưng lập tức giả vờ cười ha hả, nói:

- Vị này là Nhất Kiếm Chấn Thiên Hạ Xu Mi Thần Quân, vị này là Đơn Khí Bá Bát Phương Ngọc Đầu Thiên Vương. Còn vị này ư, thiên hạ ai mà chẳng

biết, ai mà không hay, hì hì, chính là... chính là.. Thần Quyền Cái Thế Đại Lục Tôn Giả.

Triệu Mẫn nghe y nói quấy nói quá, không khỏi cười khúc khích nói:

- Ba người ở nhà tôi nấu cơm pha trà, lau bàn quét rác, làm gì có thần quân, thiên vương, tôn giả nào ở đây? Trương chân nhân, xin ông từ quyền cước với A Tam trước.

"A Tam" tiến lên một bước, vòng tay nói:

- Xin mời Trương chân nhân.

Chân trái y dậm một cái, nghe lách cách một tiếng, ba miếng gạch vuông dưới chân đã nát vụn. Y dậm nát miếng gạch dưới chân không có gì lạ, nhưng lạ là hai miếng gạch hai bên cũng bị y dậm vỡ luôn. Dương Tiêu đưa mắt nhìn Vi Nhất Tiểu, hai người cùng nghĩ: "Tay này ghê thật".

Hai tên còn lại "A Đại, A Nhị" từ từ lui về sau, vẫn cúi gằm mặt xuống, chẳng nhìn một ai. Ba người này từ khi vào trong điện, chỉ đứng sau lưng Triệu Mẫn, lúc nào cũng lặng lẽ cúi đầu, dáng điệu hèn mọn, không một ai thêm để ý, không ngờ vừa mới bước ra chẳng khác nào ngọn núi vươn ra khỏi vực sâu, có ngay khí phách của một đại tông sư, nhưng khi lui về, lại rụt rè co ro, trở lại dáng điệu một người đầy tớ.

Tri khách đạo nhân của phái Võ Đương Linh Hư từ nãy vẫn lo lắng cho thương thế của thái sư phụ, lúc này không còn nhin nổi quát lên:

- Thái sư phụ ta vừa mới bị thương thổ huyết, các ngươi không thấy hay sao? Các ngươi sao lại... sao lại...

Nói đến đây, âm thanh nghẹn ngào muốn khóc. Ân Thiên Chính nghĩ thầm: "Thì ra Trương chân nhân đã bị thương thổ huyết, nhưng không biết bị ai đã thương. Dù cho ông ta còn khỏe mạnh thì tuổi tác đã cao, làm sao có thể từ quyền cước với gã kia cho được? Xem võ công người này, toàn là một đường cương mãnh, để ta ra thử xem nào". Nghĩ thế ông cao giọng nói:

- Trương chân nhân thân phận thế nào mà lại động thủ với một kẻ ăn người ở? Nghe thế có tức cười không? Không nói gì đến Trương chân nhân, ngay cả họ Ân này, hừ hừ, thử đây tớ như ngươi không chịu nổi một quyền một cước.

Oâng biết rõ "A Đại, A Nhị, A Tam" đâu phải loại tầm thường, nhưng chê họ không đáng vào đâu cốt để buộc y đấu với mình. Triệu Mẫn nói:

- "A Tam", việc mới nhất của ngươi là việc gì? Nói cho họ nghe đi, xem có xứng để đấu với cao nhân phái Võ Đương không?

Nàng mỗi câu mỗi chữ đều nhấn mạnh hai tiếng "Võ Đương". "A Tam" đáp:

- Tiểu nhân gần đây chẳng làm được chuyện gì, chỉ tại đường đi nơi mạn tây bắc quá chiêu với một hòa thượng chùa Thiếu Lâm tên là Không Tính, chỉ lực đấu với chỉ lực, phá được Long Trảo Thủ của y, tiện tay cắt luôn thủ cấp.

Câu đó nói xong, cả đại sảnh ai nấy đều rúng động. Không Tính thần tăng từng dùng Long Trảo Thủ đấu với Trương Vô Kỵ trên Quang Minh Đỉnh, có hòi đã chiếm thượng phong, người trong Minh giáo ai ai cũng chứng kiến, không ngờ táng mạng trong tay gã này. Với thân phận giết được Thiếu Lâm thần tăng đã có thể đấu tay đôi với Trương Tam Phong được rồi.

Ân Thiên Chính lớn tiếng nói:

- Được lắm, đến cả Không Tính thần tăng của phái Thiếu Lâm cũng bị người giết chết, vậy để cho họ Ân này đấu với người một phen, cũng là một việc thật thú vị.

Nói xong tiến lên hai bước, xoắn chân xuống tẩn, lông mày trắng dựng ngược thần uy lẫm lẫm.

"A Tam" nói:

- Bạch Mi Ứng Vương, nhà người là tà ma ngoại đạo, còn "A Tam" này thì cũng ngoại đạo tà ma. Hai chúng ta cũng cùng một "lò", phe mình lẽ nào đánh phe ta. Nếu người thích đánh thì cứ định ngày trước rồi sẽ đấu một phen. Hôm nay chủ nhân chỉ ra lệnh cho ta thử xem phái Võ Đương võ công hư thực thế nào.

Y quay sang nói với Trương Tam Phong:

- Trương chân nhân, nếu như ông không muốn hạ trường, chỉ cần nói một câu là xong, bọn ta không ngang ngược ép uổng gì đâu. Phái Võ Đương chỉ cần nhận thua là được, không lẽ bọn ta nhất định phải lấy mạng ông hay sao?

Trương Tam Phong mỉm cười, nghĩ thầm tuy mình đang bị thương nặng nhưng nếu thi triển thượng thừa pháp môn "dĩ hư ngự thực" trong pho Thái Cực Quyền mới sáng chế, chưa chắc y đã thắng được. Cái khó là sau khi đánh bại "A Tam" rồi, tên "A Nhị" thế nào cũng lên đấu nội công, cái đó không thể nào khôn khéo gì được, cửa ải đó khó mà có thể vượt qua. Thế nhưng sự việc như lửa cháy lông mày, tình thế trước mắt, chỉ có cách đánh bại tên "A Tam" đã rồi tính sau.

Nghĩ thế ông từ từ đi ra giữa điện, quay sang nói với Ân Thiên Chính:

- Mỹ ý của Ân huynh, bản đạo xin tâm lãnh. Bản đạo mấy năm gần đây có sáng tạo được một môn quyền thuật, gọi là Thái Cực Quyền, tự biết không giống như những ngành võ học khác. Vị thí chủ này nếu muốn ấn chứng công phu phái Võ Đương, nếu như Ân huynh đánh bại y, y sẽ không cam lòng. Vậy bản đạo đem vài chiêu số trong pho Thái Cực Quyền ra đấu xem sao, cũng là dịp tốt để bản đạo được trình cho các vị xem pho quyền nhiều năm tâm huyết này.

Ân Thiên Chính nghe thế, vừa vui mừng, vừa lo lắng, nghe giọng ông nói đến Thái Cực Quyền đầy vẻ tự tin. Trương Tam Phong là hạng người thế nào, đã nói như thế, hẳn đã có chủ định, đâu lẽ làm mất cả thanh danh một đời? Thế

nhưng ông vừa bị thương thổ huyết, chỉ e quyền kỹ tuy tinh, nội lực lại không chịu nổi. Ông không tiện nói thêm, chỉ còn nước vòng tay nói:

- Văn bối cung kính đứng ngoài chiêm ngưỡng thần kỹ của Trương chân nhân.

"A Tam" thấy Trương Tam Phong vẫn thần nhiên hạ trường, trong bụng nảy sinh ba phần khiếp sợ nhưng chuyển niệm nghĩ ngay: "Hôm nay ta chỉ hết sức cùng lão đạo sĩ già này lưỡng bại câu thương", cũng đã rúng động võ lâm rồi. Nghĩ thế y nín thở ngưng thần, hai mắt chăm chăm nhìn vào mặt Trương Tam Phong, lảng lảng vận nội tức, xương cốt toàn thân chuyển động nghe răng rắc, phát ra tiếng lộp bộp không ngừng. Mọi người thấy thế ai nấy đều kinh ngạc, biết đây là võ công tối thượng thừa của Phật môn chính tông, trông tưởng ngoài hình mà thực sự là nội công, không nhuộm chút tà khí nào, chính là Kim Cương Phục Ma thần thông.

Trương Tam Phong thấy y như thế, cũng phải kinh hãi: "Người này lai lịch không phải nhỏ. Không biết pho Thái Cực Quyền của ta có đối phó nổi chăng?". Nghĩ rồi ông từ từ giơ hai cánh tay lên, ý muốn nhường "A Tam" tiến chiêu.

Đột nhiên một tiểu đạo đồng đầu bù tóc rối, mặt mày nhem nhuốc từ đằng sau Du Đại Nham chạy ra, nói:

- Thái sư phụ, vị thí chủ này nếu muốn biết quyền kỹ của phái Võ Đương ta thì việc gì phải mất công thái sư phụ đại giá? Đề đệ tử diễn vài chiêu cho y xem, cũng đã đủ rồi.

Đạo đồng mặt mũi dơ dáy kia chính là Trương Vô Kỵ. Cả bọn Ân Thiên Chính, Dương Tiêu cùng chàng chưa bao lâu, tuy lúc này hình dáng, quần áo hoàn toàn thay đổi, nhưng chỉ nghe giọng nói, lập tức nhận ra ngay. Quần hào Minh giáo thấy giáo chủ đã ở đây tự bao giờ, ai ai cũng mừng rỡ.

Thế nhưng Trương Tam Phong và Du Đại Nham làm sao nghĩ ra được? Trương Tam Phong nhìn không rõ diện mạo của chàng, nhưng theo áo quần trên người chỉ đoán là Thanh Phong, liền nói:

- Vị thí chủ này chuyên về Kim Cương Phục Ma ngoại công của phái Thiếu Lâm, hẳn là một cao thủ của Thiếu Lâm Tây Vực. Còn trẻ như con chỉ một chiêu là đã nát xương đứt gân, đâu phải chuyện đùa.

Trương Vô Kỵ tay trái nắm chéo áo Trương Tam Phong, tay phải cầm bàn tay ông lắc nhẹ nhẹ, nói:

- Thái Cực Quyền thái sư phụ dạy cho con, con chưa hề dùng đến, cũng chẳng biết có được hay không. May quá có vị thí chủ đây là ngoại gia cao thủ, xin để con ra đấu xem nhu có khắc nổi cương không, hư có chế ngự được thực không, chẳng hay lắm ư?

Trong khi nói, chàng vận dụng Cửu Dương thần công đưa một luồng khí cực kỳ hồn hậu, cực kỳ nhu hòa theo bàn tay truyền vào cơ thể Trương Tam Phong.

Trong một sát na, Trương Tam Phong thấy một luồng lực đạo vô cùng mạnh mẽ theo lòng bàn tay đi vào mình, tuy còn kém xa nội lực của ông về mặt tinh thuần chuyên nhất, nhưng hàng hàng lớp lớp, liên miên bất tuyệt dường như không bao giờ dứt, không bao giờ cùng. Ông kinh hoàng, định thần nhìn kỹ mặt Trương Vô Kỵ, thấy mắt chàng không lộ quang hoa, chỉ ẩn dấu một nét trong sáng, ôn hòa, hiển nhiên đã đạt tới cảnh giới tuyệt đỉnh, bình sinh ông gặp chỉ có vài người như bản sư Giác Viễn đại sư, đại hiệp Quách Tĩnh là đạt đến cảnh giới này thôi. Còn đương thời, ngoại trừ chính ông ra, không tìm ra một người thứ hai có mức độ tương đương. Trong nháy mắt, lòng ông rộn lên bao nỗi hồ nghi, nhưng nội lực của thanh niên này truyền vào rõ ràng để giúp ông trị thương, quyết không phải vì ác ý, vì nhất thời chưa nghĩ ra, ông mỉm cười đáp:

- Ta tầm thường lắm lắm, có được công phu gì dạy cho con đâu? Con muốn lãnh giáo công phu ngoại môn tuyệt đỉnh của vị thí chủ này thì cũng được, nhưng phải cẩn thận.

Oâng chỉ đoán rằng tiểu đạo đồng là một thanh niên cao thủ của một môn phái nào đến tiếp viện, cho nên trong ngôn ngữ có phần khiêm tốn nể nang. Trương Vô Kỵ đáp:

- Thái sư phụ đối với hài nhi ơn nặng như non, dù hài nhi có tan xương nát thịt cũng chưa trả nổi đại ân của thái sư phụ và các sư bá sư thúc. Phái Võ Đương ta tuy võ công không dám nói là thiên hạ vô địch nhưng quyết không thua môn hạ của Tây Vực Thiếu Lâm, thái sư phụ cứ yên tâm.

Mấy câu đó chàng nói hết sức thành khẩn, những chữ “thái sư phụ” ra khỏi cửa miệng thật là tự nhiên, không một chút ngập ngừng khiến Trương Tam Phong cũng ngạc nhiên: “Hay là y đúng là đệ tử bản môn thật, bí mật cố công tập luyện, chẳng khác gì bản sư Giác Viễn năm xưa?”. Oâng nhẹ nhàng thả tay Trương Vô Kỵ ra, lùi lại chỗ cũ, ngồi xuống ghế, đưa mắt nhìn Du Đại Nham, thấy người học trò cũng ngỡ ngàng không hiểu ra sao.

"A Tam" thấy Trương Tam Phong để một tiểu đạo đồng xuất chiến, có thể nói là khinh miệt coi thường mình đến cực điểm, định bụng sẽ đánh một quyền chết tươi đối phương, kích cho lão đạo tăng thốt bôn chồn, rồi sẽ cùng ông ta động thủ, lúc đó sẽ dễ dàng chế thắng hơn. Nghĩ thế y không nói gì, chỉ nói:

- Thăng nhãi kia, ra chiêu đi.

Trương Vô Kỵ nói:

- Pho quyền thuật này là do thái sư phụ Trương chân nhân nhiều năm tâm huyết mới sáng tạo ra, tên gọi Thái Cực Quyền. Văn bối mới học, chưa kịp tập luyện, không chắc đã lãnh ngộ được tinh yếu của quyền pháp, trong ba mươi chiêu e rằng không đánh ngã được các hạ. Nếu thế bởi vì tôi học nghệ chưa tinh, chứ không phải là vì pho quyền thuật này không hiệu quả, chuyện đó phải nói để các hạ biết trước.

"A Tam" không giận nổi mà phá ra cười, quay đầu lại nói với "A Đại", "A Nhị":

- Đại ca, nhị ca, trên đời này sao lại có một tiểu tử cuồng vọng đến thế nhỉ?

"A Nhị" cũng cười ha hả theo. Còn "A Đại" nhìn ra tiểu đạo đồng này không phải là kẻ đời phó dễ dàng nói:

- Tam đệ, chớ có khinh địch.

"A Tam" tiến lên một bước, nghe vù một tiếng, tay phải đánh thẳng vào ngực Trương Vô Kỵ. Chiêu đó thần tốc như điện, quyền đến nửa chừng, quyền bên trái lại thành nhanh hơn, phát chiêu sau mà tới trước, đánh luôn vào mặt Trương Vô Kỵ, chiêu số kỹ thuật thật là kỳ quái, trên đời ít thấy.

Trương Vô Kỵ từ khi nghe Trương Tam Phong diễn giảng về nguyên lý Thái Cực Quyền, hơn một giờ liền, chàng chỉ suy nghĩ về quyền lý của pho quyền này, thấy quyền tay trái của "A Tam" đánh ra, lập tức sử chiêu Lâm Tước Vĩ [8] trong Thái Cực Quyền, chân phải thực, chân trái hư, vận dụng yếu quyết chữ “tễ”, nương theo đối phương, chưởng phải đã nắm được cổ tay trái của địch, vận kinh đẩy ngang ra. "A Tam" thân hình lập tức bỏ nhào về trước, loạng choạng liền hai bước mới đứng lại được. Người chung quanh thấy thế ai nấy đều kinh hãi kêu lên.

Chiêu Lâm Tước Vĩ này là chiêu đầu tiên từ khi pho Thái Cực Quyền được sáng tác ra đến nay mới có dịp dùng, Trương Vô Kỵ thân mang đầy Cửu Dương thần công, lại thiện dụng phép chuyển đổi trong Càn Khôn Đại Na Di, đột nhiên sử dụng yếu quyết chữ “niêm” trong Thái Cực Quyền, tuy học chưa đầy hai giờ nhưng cũng không kém gì người cả đời khổ luyện.

"A Tam" bị chàng “vuốt” một cái, kinh lực nghìn cân của ngọn quyền như rơi vào biển cả, không còn thấy tăm hơi, chính mình cũng bị quyền kinh lôi tới trước hai bước. Y trong cơn kinh hãi, trở thành tức giận liên tiếp đánh ra, tưởng như có hàng chục cánh tay, hàng chục nắm đấm cùng tung ra một lượt. Mọi người thấy y tấn công chẳng khác gì gió táp mưa sa, ai nấy nghĩ thầm: “Thảo nào một người cao cường như Không Tính đại sư mà cũng bỏ mạng dưới tay y”. Ngoại trừ đám đồng đảng đi theo Triệu Mẫn, ai ai cũng lo thầm cho Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ cố ý hiển dương uy danh phái Võ Đương nên chàng không sử dụng đến võ công của mình, mọi chiêu thức đều dùng pho Thái Cực Quyền do Trương Tam Phong sáng tạo như Đơn Tiên, Đề Thủ Thượng Thế, Bạch Hạc Lượng Sí, Lâu Tất Câu Bộ. Đến khi chàng ra chiêu Thủ Huy Tì Bà, tay phải lỏng ra, tay trái thu vào, trong nhất thời hiểu ngay được chỗ tinh vi áo diệu trong pho quyền nên chiêu này chàng sử dụng chẳng khác gì nước chảy mây trôi, cực kỳ nhàn nhã.

"A Tam" thấy thượng bàn bị song chưởng của chàng nhốt chặt như trong một cái lồng, không thể nào tránh né được, cũng không chống đỡ gì được, chỉ còn nước vận kinh ra lưng, chịu cho chàng đánh một chưởng, đồng thời quyền bên phải đâm ra, cốt sao mỗi người chịu một chiêu, thành thế cả hai cùng chết, lấy đòn đối đòn. Nào ngờ Trương Vô Kỵ hai tay vòng lại như ôm thái cực trong người, một luồng kinh đạo vô cùng hồn hậu hợp thành một cơn gió lốc, lôi "A Tam" xoay luân tại chỗ bảy tám vòng như con quay, khiến y phải vội vàng xuống tấn Thiên Cân Trụy mới đứng lại được nhưng cũng thẹn đến mặt đỏ gay, cực kỳ bẽ bàng.

Quần hào Minh giáo lớn tiếng reo hò. Dương Tiêu kêu lên:

- Công phu Thái Cực Quyền của phái Võ Đương thật là thần diệu quả thực khiến người ta được mở mắt.

Chu Điền cười nói:

- "A Tam" lão huynh, ta khuyên ngươi nên đổi tên đi, gọi là "A Chuyển".

Ân Dã Vương nói:

- - Có quay thêm vài vòng cũng chẳng có gì xấu mặt, cổ nhân chẳng từng nói "Ba mươi sáu kế, kế xoay là hơn cả" đấy ư?

Thuyết Bất Đắc bồi thêm:

- Năm xưa hảo hán Lương Sơn Bạc có một người tên Hắc Toàn Phong, đã có gió lốc thì đương nhiên là xoay tít.

"A Tam" nghe xong tức giận đến mặt đang đỏ biến thành tím ngắt, rống lên một tiếng, nhảy chồm tới, tay trái lúc thì quyền lúc thì chưởng, biến ảo khôn lường, trong khi tay phải lại dùng thuần chỉ lực công phu, chộp cào đâm chọc, vồ cào cấu phát, năm ngón tay khi thì như phán quan bút, lúc lại như điểm huyết quyết, như đao như kiếm, như thương như kích, thế công cực kỳ ác liệt.

Thái Cực Quyền của Trương Vô Kỵ chưa thuần thực, cho nên tay chân luống cuống, không ứng phó nổi, đột nhiên nghe soẹt một tiếng, tay áo đã bị rách một đường, chỉ còn nước thi triển khinh công, vừa chạy vừa né tránh mới tạm thoát được công phu chỉ lực ghê gớm chưa từng thấy kia. "A Tam" hò hét đuổi theo, nhưng làm sao theo kịp khinh công phiêu dật của đôi phương, chộp luôn mười trảo đều hụt cả.

Trương Vô Kỵ một mặt né tránh, trong bụng nghĩ thầm: "Nếu ta chỉ chạy mà không đấu, chẳng hóa ra thua hay sao? Pho Thái Cực Quyền này ta chưa nhuần nhuyễn lắm, chi bằng sử dụng Càn Khôn Đại Na Di thần công, đấu với y xem sao". Chàng liền quay lại, hai tay ra chiêu Dã Mã Phân Tông[9] trong Thái Cực Quyền nhưng tay trái lại sử dụng Càn Khôn Đại Na Di thủ pháp. Một ngón tay phải của "A Tam" đâm vào đầu vai đối phương, nhưng không hiểu sao bị lôi kéo thế nào, nghe cạch một tiếng lại đâm ngay vào bên trái của chính mình, đau đến mắt nổ đom đóm, cánh tay dường như không nhắc lên nổi.

Dương Tiêu biết đó không phải là Thái Cực Quyền nhưng lập tức nói khóa lấp đi:

- Thái Cực Quyền quả hay thực là hay.

"A Tam" vừa đau vừa tức, quát lên:

- Cái này là yêu pháp tà thuật, Thái Cực Quyền cái gì?

Vụt vụt vụt y đâm luôn ba chỉ. Trương Vô Kỵ tung mình tránh được, thấy "A Tam" lại vươn tay, hai ngón tay đâm tới chàng liền sử dụng Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp, vừa kéo vừa dẫn, nghe cộp một tiếng, hai ngón tay của "A Tam" đâm luôn vào một cái cột gỗ lớn trong đại điện, lút tới tận gốc. Mọi người vừa tức cười, vừa kinh hãi.

Trong khi ai nấy đang cười ồ, bỗng có tiếng của Du Đại Nham cất lên:

- Khoan đã! Người đang sử dụng Kim Cương Chỉ Lực của phái Thiếu Lâm, phải không?

Trương Vô Kỵ tung mình nhảy qua, nghe thấy "Kim Cương Chỉ Lực của phái Thiếu Lâm" lập tức nghĩ ra, Du Đại Nham bị thương vì Kim Cương chỉ lực, trong hơn hai mươi năm qua, phái Võ Đương vẫn vì việc này mà thâm thù phái Thiếu Lâm, xem ra hung thủ ngay tại trước mắt. Chỉ nghe "A Tam" cười khẩy nói:

- Kim Cương Chỉ Lực thì đã sao? Ai bảo người cứng đầu, không chịu nói nơi dấu đao Đồ Long? Ném mùi tàn phế hai mươi năm qua có thích không?

Du Đại Nham hậm hực nói:

- Cám ơn người hôm nay nói ra chân tướng, thì ra thân ta tàn phế là do phái Tây Vực Thiếu Lâm hạ độc thủ. Chỉ đáng buồn... đáng buồn thay ngũ sư đệ ta.

Ông nói đến câu cuối, giọng nghẹn ngào. Năm xưa Trương Thúy Sơn tự vẫn mà chết chỉ vì Du Đại Nham bị Ân Tố Tố dùng ngân châm đả thương, không còn mặt mũi nào nhìn sư huynh. Thực ra Du Đại Nham trúng phải ngân châm rồi, Ân Tố Tố đã nhờ Long Môn tiêu cực đưa lên núi Võ Đương, chữa thuốc chừng một tháng là sẽ khỏi. Chân tay ông bị người bẻ gãy, chính là do độc thủ của Đại Lực Kim Cương Chỉ, nếu khi đó tìm được ra kẻ gây nên tội lỗi, vợ chồng Trương Thúy Sơn đâu đến nỗi chết thảm như thế?

Du Đại Nham thương cho sư đệ chẳng tội tình gì chết oan, lại hận cho mình thành người tàn phế, mắt như muốn tóe lửa ra ngoài. Trương Vô Kỵ chỉ nghe hai người đối đáp, lập tức minh bạch tiền nhân hậu quả. Khi còn nhỏ chàng đã từng nghe cha nói qua, nhà sư nấu bếp ở chùa Thiếu Lâm học lén võ nghệ, đánh chết thủ tọa Đạt Ma Đường là Khổ Trí thiền sư, các cao thủ trong phái Thiếu Lâm tranh chấp đến nỗi Khổ Tuệ thiền sư phải chạy sang Tây Vực, khai sáng phái Thiếu Lâm Tây Vực, xem ra gã này là truyền nhân của Khổ Tuệ thiền sư năm xưa.

Quả nhiên nghe Trương Tam Phong nói:

- Thí chủ bụng dạ thật là tàn ác, ta không ngờ trong những truyền nhân của Khổ Tuệ thiên sư, lại có một người như thí chủ.

"A Tam" cười gằn:

- Khổ Tuệ là cái quái gì thế?

Trương Tam Phong vừa nghe, lập tức hiểu ngay. Năm xưa khi Du Đại Nham bị Đại Lục Kim Cương Chỉ đả thương, phái Võ Đương đã cho người sang chất vấn phái Thiếu Lâm, chương môn phái Thiếu Lâm kiên quyết không nhận, nên cũng nghi là phái Thiếu Lâm Tây Vực. Thế nhưng nghe ngóng lâu năm biết phái này rất ít ỏi, đệ tử chuyên về nghiên cứu Phật học, không thông võ công, lúc này nghe "A Tam" nói một câu "Khổ Tuệ là cái quái gì thế?", lập tức biết ngay nếu y là người của phái Thiếu Lâm Tây Vực, quyết không thể nào dám mở miệng nhục mạ tổ sư khai sáng, ông liền cao giọng nói:

- Thảo nào! Thảo nào! Thì ra thí chủ là truyền nhân của hỏa công đầu đà, không những học được võ công của ông ta, lại học luôn được cả tính tình độc ác âm hiểm. Thế gã gọi là Không Tướng gì gì đó, có phải là sư huynh đệ của thí chủ không?

"A Tam" đáp:

- Đúng đó. Y là sư đệ của ta, nhưng không phải tên là Không Tướng mà pháp danh Cương Tướng. Trương chân nhân, Bát Nhã Kim Cương chương của Kim Cương môn, so với chương pháp của phái Võ Đương thì thế nào?

Du Đại Nham hậm hực đáp:

- Kém xa thật là xa. Đầu y bị sư phụ ta đánh một chương, phọt óc chết ngay. Đánh trống qua cửa nhà sấm, thật đáng kiếp.

"A Tam" rống lên một tiếng, tung mình xông tới. Trương Vô Kỵ liền dùng chiêu Như Phong Tự Bế trong Thái Cực Quyền chặn y lại, nói:

- "A Tam", mau đưa Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao ra đây.

Vừa nói chàng vừa đưa tay ra. "A Tam" giật mình kinh hãi: "Tục cốt diệu dược của bản môn cực kỳ bí mật, ngay cả đệ tử tầm thường cũng chưa biết tên, tên tiêu đạo đồng này nghe ở đâu thế?"

Y đâu biết trong Y Kinh của Diệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngưu có chép là "Tây Vực có một lộ ngoại gia võ công, nghi là bàng chi của phái Thiếu Lâm, thủ pháp thật là quái dị, bẻ gãy xương chân ta người ta, không có thuốc gì trị được chỉ có bí dược của chính họ là Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao mới có thể cứu thôi, nhưng cao đó phương thuốc phối chế thế nào thì không truyền ra ngoài". Trương Vô Kỵ nghĩ đến chi tiết đó, thuận mồm nói ra, vốn chỉ thử xem có đúng không, nhưng thấy y biếc sắc liệu là mình đoán không sai, nên lớn tiếng nói:

- Đưa đây.

Chàng nghĩ đến cha mẹ chết thảm, lại thêm hai vị Ân Dư sư bá sư thúc bị tàn phế, hận không thể lập tức giết chết y, nhưng cũng không muốn nói thêm với y lời nào. Còn "A Tam" vừa rồi giao thủ với Trương Vô Kỵ tuy có lúc bị nguy hiểm đôi chút, nhưng khi sử dụng Đại Lực Kim Cương Chỉ thì đối phương chỉ có nước trốn tránh, không cách gì hoàn thủ. Y nghĩ thầm chỉ cần để ý đừng để bị thủ pháp cổ quái lôi kéo, đâu thêm nữa thể nào cũng thắng, nên tiến lên một bước, quát lớn:

- Thằng nhãi kia, người quì xuống rập đầu cho kêu lạy ta ba lạy thì ta tha cho, nếu không thì cũng như tên họ Du kia thôi.

Trương Vô Kỵ nhất định lấy cho bằng được Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, nhưng đối phó với Kim Cương Chỉ thế nào, nhất thời chàng chưa nghĩ ra, Càn Khôn Đại Na Di tuy có thể làm y bị thương nhưng làm sao ép y đưa thuốc ra mới là khó. Còn đang trầm ngâm, Trương Tam Phong bỗng nói:

- Này con, con lại đây.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Thừa thái sư phụ, vâng.

Trương Tam Phong nói:

- Dùng ý chứ không dùng sức, cốt sao thái cực xoay vòng, không được để cho đứt đoạn. Nếu được như thế rồi, cái gốc của đối phương tự nhiên sẽ đứt. Mỗi chiêu mỗi thức, cần phải liên lạc với nhau, như sông dài biển rộng, chảy hoài không hết.

Oâng thấy Trương Vô Kỵ đối địch ra chiêu cũng đã phần nào thấu được cái tinh hoa của pho quyền, nhưng chỉ vì còn quá rạch ròi, quyền pháp minh bạch chiêu nào ra chiêu nấy nên không thể hiện được ý tứ bốn chữ “viên chuyển bất đoạn” (xoay vòng không đứt).

Trương Vô Kỵ võ công đã cao rồi, biết được nguyên lý của nó, nghe Trương Tam Phong nói mấy câu đó, lập tức lãnh ngộ ngay, liền nhắm thử cái ý xoay vòng không đứt, âm dương biến hóa của pho quyền.

"A Tam" cười khẩy nói:

- Lâm trận học võ không trễ lắm sao?

Trương Vô Kỵ lông mày dựng lên, nói:

- Có kịp hay không, các hạ cứ thử thì biết.

Nói xong quay lại, tay phải vòng ra phía trước, nhắm ngay mặt "A Tam" đánh tới, chính là chiêu Cao Thám Mã trong Thái Cực Quyền. Năm ngón tay phải của "A Tam" lập tức chụm lại thành hình cương đao chém xuống, Trương Vô Kỵ biến thành chiêu Song Phong Quán Nhĩ, vẫn tiếp tục đánh cả hai tay. Biến chiêu đó đúng là lãnh hội được tinh nghĩa “viên chuyển bất đoạn” trong Thái Cực Quyền mà thái sư phụ vừa chỉ điểm, rồi khi thì vòng tay trái, khi thì

vòng tay phải, hết vòng này tới vòng khác, vòng to, vòng nhỏ, vòng ngang, vòng dọc, vòng thẳng, vòng xéo, hết vòng nọ lại tới vòng kia liên tiếp, khiến cho "A Tam" phải lật đật lắc lư, chân đứng không vững chẳng khác nào người say rượu.

Đột nhiên năm ngón tay "A Tam" hết sức đâm tới, Trương Vô Kỵ liền sử chiêu Vân Thủ, tay trái cao, tay phải thấp thành một vòng tròn chặn ngay tay y lại, kinh lực Cửu Dương thần công vận ra, chỉ nghe cắc một tiếng, cánh tay phải của "A Tam" cả trên lẫn dưới đều gãy rời. Cương kinh của Cửu Dương thần công thật là ghê gớm, xương bả vai của "A Tam" gãy thành năm sáu mảnh, các đầu xương nát vụn, không còn thành hình thù gì nữa. Cứ riêng kinh lực đó không thôi, pho Thái Cực Quyền lấy nhu kinh làm chủ không thể nào bì kịp.

Trương Vô Kỵ hận y tàn ác, Vân Thủ chàng sử ra liên miên bất tuyệt, như một áng mây trắng bay ngang bầu trời, vòng tròn này chưa xong, vòng kế tiếp đã bắt đầu, lại nghe cắc thêm một tiếng nữa, cánh tay trái "A Tam" cũng gãy luôn, tiếp theo cắc cắc hai tiếng, cả hai bên đùi trái phải của y cũng gãy vụn. Trương Vô Kỵ trong đời động thủ cùng người, chưa bao giờ hạ độc thủ như thế, nhưng người này giết hại cha mẹ mình, là hung thủ làm khổ tam sư bá, lục sư thúc, nếu không phải vì còn cần Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao thì chàng đã hạ thủ đánh chết y rồi.

"A Tam" chỉ hự được một tiếng, đã nằm gục xuống, trong đám thủ hạ Triệu Mẫn một người liền vọt ra, ôm y lên quay về chỗ. Những người chung quanh thấy thần công của Trương Vô Kỵ như thế, ai nấy kinh hãi, ngay đến các cao thủ Minh giáo cũng ngỡ ngàng không kịp mở miệng hò reo.

Tên đầu hói "A Nhị" lập tức nhào ra, chưởng phải nhắm ngay ngực Trương Vô Kỵ tấn công. Chưởng của y chưa tới, Trương Vô Kỵ đã thấy tức ngực, vội vàng sử dụng chiêu Tà Phi Thế, dẫn lực đạo của y lệch qua một bên. Gã hói đầu đó chẳng nói chẳng rằng, hạ bàn vững chãi như đóng đinh xuống đất, chăm chăm hết chưởng này đến chưởng khác đánh ra, nội lực hùng hồn không ai sánh kịp.

Trương Vô Kỵ thấy chưởng pháp của y với "A Tam" cũng cùng một loại, nhìn tuổi tác hẳn là sư huynh của "A Tam", tuy không nhanh nhẹn bằng nhưng trầm ổn hơn nhiều, chàng liền sử dụng các chiêu thức niêm, dẫn, tể, án trong Thái Cực Quyền định đẩy cho y nghiêng qua, nào ngờ người này nội lực quá mạnh, lại kéo chàng nhủi tới một bước.

Hùng tâm của Trương Vô Kỵ nổi lên, nghĩ thầm: “Để ta tỉ đấu với y một phen xem nội lực Tây Vực Thiếu Lâm kia mạnh, hay Cửu Dương thần công của ta ghê gớm hơn”. Chàng thấy chưởng của y đánh ra liền múa chưởng ra đỡ, đó là thuần lấy cứng chọi cứng, không có chút nào khéo léo gì ở bên trong. Hai chưởng đụng nhau, nghe bình một tiếng lớn, cả hai người đều lắc lư.

Trương Tam Phong “Ý” một tiếng, trong bụng kêu thầm: “Không xong, đánh kiểu thô lỗ này, ai mạnh người ấy thắng, hoàn toàn tương phản với quyền

lý của Thái Cực. Gã hỏi đầu này nội lực hồn hậu, trong võ lâm quả ít thấy, chỉ e đầu thêm chưởng nữa, tiểu hài nhi sẽ bị trọng thương”.

Ngay lúc đó, chưởng thứ hai của đôi bên lại đụng nhau, nghe bình một tiếng, "A Nhị" thân hình lão đảo, lùi lại một bước, còn Trương Vô Kỵ thân nhiên nhàn nhã vẫn đứng tại chỗ.

Cửu Dương thân công và nội công của phái Thiếu Lâm nếu luyện đến cảnh giới tối cao, có thể nói không bên nào kém bên nào. Thế nhưng sáng phái tổ sư hóa công đầu đà của Kim Cương Môn bên Tây Vực là người học lên võ công của chùa Thiếu Lâm. Quyền cước binh khí thì học trộm được, còn nội công là cách vận chuyển khí tức trong cơ thể, dù có trông thấy người ta đả tọa tĩnh tu mười năm, tám năm, cũng không sao hiểu được phương pháp điều quân thể nào, dẫn các đường chân khí đi ra sao? Thành ra ngoại công y có thể bắt chước, còn nội công thì không sao học lóm được. Kim Cương Môn ngoại công rất mạnh không kém gì Thiếu Lâm chính tông, còn nội công thì thua xa không thể nào bằng.

"A Nhị" là một dị nhân trong môn phái Kim Cương, vốn có thân lực trời sinh, từ ngoại công biến ngược trở lại thành nội công, đi theo một đường riêng luyện thành một người nội công cực kỳ thâm hậu, tài năng còn hơn xa cả tổ sư hóa công đầu đà năm xưa, có thể coi là trời cho. Dưới song chưởng của y, rất ít ai đỡ nổi ba chiêu, lúc này đánh theo kiểu tay ngang, nhưng lại bị chưởng lực của Trương Vô Kỵ đẩy lùi một bước.

Y vừa giận vừa sợ, hít một hơi dài, hai chưởng cùng đánh ra, nhắm thẳng vào Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ kêu lên:

- Ân lực thúc, chú xem cháu rửa hận cho chú đây.

Thì ra khi đó Ân Lê Đình đang được Dương Bất Hối, Tiểu Siêu hộ tống, do hai tên giáo chúng Minh giáo dùng cang khiêng, vừa tới núi Võ Đương. Trương Vô Kỵ vừa quát lên, chưởng phải đánh ra, nghe bình một tiếng lớn, gã hỏi đầu phải lùi liên tiếp ba bước, hai mắt lờ ra, khí huyết trong ngực trộn trạo. Trương Vô Kỵ quát lớn:

- Ân lực thúc, trong đám vây đánh chú có tên đầu hỏi hay không?

Ân Lê Đình đáp:

- Chính hấn, tên này chính là đầu sở.

Chỉ thấy tên đầu hỏi "A Nhị" toàn thân xương cốt kêu lách cách mấy tiếng, chính đang vận kinh. Du Đại Nham biết tên này nội lực cương mãnh, y vận nội công, chưởng lực sẽ không biết đâu mà lường, cực kỳ khó chống đỡ, kêu lên:

- Qua sông chưa xong, đánh vào giữa dòng.

Ý xúi Trương Vô Kỵ đừng đợi "A Nhị" vận kinh hoàn thành, hãy tiến lên đánh cho y trở tay không kịp. Trương Vô Kỵ đáp:

- Vâng.

Chàng tiến lên một bước nhưng không ra tay. "A Nhị" hay tay đẩy ra, một luồng lực đạo bài sơn đảo hải đánh tới. Trương Vô Kỵ hít một hơi, chân khí trong cơ thể lưu chuyển, hữu chưởng đánh ra, một tay đỡ một tay đón, đem toàn bộ chưởng lực đối phương hất trả lại. Hai luồng chưởng lực dòn lại làm một, "A Nhị" chỉ kêu lên được một tiếng, chẳng khác nào viên đá nằm trên nỏ bắn ra, nghe lách cách lách cách, thân hình y đung võ tung bức tường, bay thẳng ra ngoài.

Ai nấy còn đang kinh hãi thất sắc, bỗng thấy một người theo lỗ hồng trên tường chui vào, xách "A Nhị" đặt ngay dưới đất. Người đó béo tròn lùn xùn như cái trống đá, hình dáng thật là tức cười nhưng thân pháp hết sức nhanh nhẹn, chính là chưởng kỳ sư Hậu Thổ Kỳ của Minh giáo Nhan Viên. Hai xương cánh tay, xương lồng ngực, xương đòn gánh, tất cả đều bị chưởng lực cương mãnh hồn hậu chấn động gãy nát. Nhan Viên bỏ "A Nhị" xuống đất rồi, khom lưng chào Trương Vô Kỵ, rồi lại theo lỗ hồng trên tường chui ra, luồn ra luồn vào, chẳng khác gì một con chuột chũi mập mạp.

Triệu Mẫn thấy tiểu đạo đồng liền tiếp đánh bại hai cao thủ hạng nhất của mình, vốn đã sinh nghi, lại thấy Nhan Viên hành lễ, nàng liền nhìn kỹ lập tức nhận ra ngay, tự trách mình: “Đáng chết thực, đáng chết thực. Ta vào trước là chủ, vẫn tưởng tên tiểu quỷ này ở ngoài bố trí, đầu ngờ y giả trang đạo đồng, ở đây phá bĩnh, làm hỏng hết việc của ta”.

Nghĩ thế nàng liền khinh khỉnh nói:

- Trương giáo chủ, sao giáo chủ không nghĩ đến thanh danh mà lại đi giả làm đũa tiểu đồng? Luôn mồm thái sư phụ nọ, thái sư phụ kia không biết thẹn hay sao?

Trương Vô Kỵ thấy nàng đã nhận ra mình, liền cao giọng đáp:

- Tiên phụ Thúy Sơn công chính là đệ tử thứ năm của thái sư phụ, tôi không gọi “thái sư phụ” thì gọi bằng gì bây giờ? Có gì mà thẹn hay không thẹn?

Nói xong chàng quay lại quì xuống khấu đầu trước Trương Tam Phong, nói:

- Hải nhi Trương Vô Kỵ, khấu đầu bái kiến thái sư phụ và tam sư bá. Sự việc cấp bách, không kịp bẩm rõ mọi điều, mong tha tội khinh mạn cho hải nhi.

Trương Tam Phong và Du Đại Nham vừa mừng vừa lo, không thể nào ngờ thanh niên đánh bại hai cao thủ Thiếu Lâm Tây Vực, lại chính là đứa bé ốm o, chết đi sống lại ngày nào. Trương Tam Phong cười ha hả, đưa tay đỡ dậy, nói:

- Hảo hải tử, con chưa chết, Thúy Sơn đã có người nối dòng.

Trương Vô Kỵ võ công trác tuyệt, cũng chỉ là thứ yếu, việc Trương Tam Phong mừng hơn cả chính là vì vẫn tưởng chàng chết rồi, không ngờ vẫn còn sống, thành thử đúng là trời cho, lòng như mở cờ trong bụng, quay đầu sang nói với Ân Thiên Chính:

- Ân huynh, chúc mừng Ân huynh có được đũa cháu ngoại thế này.

Ân Thiên Chính cười đáp:

- Trương chân nhân, chúc mừng Trương chân nhân dạy được một đồ tôn giỏi là dường ấy.

Triệu Mẫn trả miếng liền:

- Cái gì mà hảo ngoại tôn, hảo đồ tôn. Hai lão già sống dai, dạy được một tên tiểu quỷ gian trá giáo hoạt. "A Đại", người ra thử kiếm với y xem nào!

Kẻ mặt mày sần khỗ "A Đại" kia liền lớn tiếng đáp: "Vâng", nghe soẹt một tiếng rút phất thanh Ỡ Thiên kiếm, mọi người chỉ thấy ánh sáng xanh lè, dường như có một làn khí lạnh tỏa ra, đúng là một thanh kiếm tốt. Trương Vô Kỵ nói:

- Kiếm này là sở hữu của phái Nga Mi, sao lại ở trong tay cô được?

Triệu Mẫn hứ một tiếng nói:

- Tiểu quỷ, người biết gì mà nói? Diệt Tuyết lão ni ăn cắp thanh kiếm này của nhà ta, bây giờ vật về chủ cũ, kiếm Ỡ Thiên có liên quan gì đến phái Nga Mi đâu?

Trương Vô Kỵ đâu có biết lai lịch của thanh kiếm Ỡ Thiên ra thế nào, bị nàng hỏi vặn ngược lại, không biết trả lời ra sao, bèn đánh trống lảng qua chuyện khác, nói:

- Triệu cô nương, xin cô cho tôi Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, để tôi trị dứt xương gãy cho tam sư bá và lục sư thúc, mọi sự đã qua chúng ta bỏ đi không nói đến nữa.

Triệu Mẫn nói:

- Hừ, bỏ qua chuyện cũ? Nói dễ nghe nhỉ? Thế người có biết Không Văn, Không Trí của phái Thiếu Lâm, cùng bọn Tống Viễn Kiêu, Du Liên Châu của phái Võ Đang, hiện nay đang ở đâu không?

Trương Vô Kỵ lắc đầu:

- Tôi không biết. Mong cô nương chỉ rõ.

Triệu Mẫn cười khẩy nói:

- Việc gì ta phải nói cho người nghe? Ta chưa chém người thành muôn mảnh thì chưa trả được cái tội khinh bạc làm nhục hôm trước ở trong cương lao tại Lục Liễu Sơn Trang.

Nàng nói tới mấy tiếng "khinh bạc làm nhục", nghĩ đến tình cảnh ở trong hầm tối, không khỏi mặt đỏ lên, vừa tức vừa thẹn.

Trương Vô Kỵ nghe tới chuyện "khinh bạc làm nhục" cũng bẽn lễn, nghĩ đến việc hôm đó vì phải cứu quần hào Minh giáo bị trúng độc, việc đang khẩn cấp thành ra phải giở hạ sách, dùng tay cù gan bàn chân nàng, tuy không có ý trắng

hoa, nhưng nam nữ thụ thụ bất thân, dẫu phải tòng quyền, cũng chưa nói với ai, nhưng nếu có người biết được chàng đùa dỡn với đàn bà con gái, thì thật than ôi. Thấy không cách gì biện bạch lúc này, chàng chỉ còn nước lảng qua:

- Triệu cô nương, Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao cô có cho tôi hay không nào?

Triệu Mẫn liếc một cái, cười hì hì nói:

- Người muốn có Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, cũng chẳng có gì khó cả. Người chỉ bằng lòng nhận làm ba điều, ta sẽ hai tay dâng lên ngay.

Trương Vô Kỵ hỏi dồn:

- Ba chuyện gì thế?

Triệu Mẫn đáp:

- Ba điều đó bây giờ ta chưa nghĩ ra. Sau này khi nào nghĩ ra được, nói điều nào thì người làm điều đó.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Cái đó sao được? Chẳng lẽ cô bảo tôi tự sát, hay bảo tôi làm heo làm chó, tôi cũng phải theo hay sao?

Triệu Mẫn cười đáp:

- Ta không bảo công tử tự sát, cũng không bảo công tử làm heo làm chó, nhưng đã nhận lời thì sau đừng có chối.

Trương Vô Kỵ nói:

- Cô nói cho tôi nghe trước đi, nếu như không vi phạm đạo hiệp nghĩa, mà tôi có thể làm được, thì tôi sẽ làm cho cô nương.

Triệu Mẫn đang toan trả lời, nhìn qua bỗng thấy trên mái tóc của Tiểu Siêu có đính một bông hoa kết bằng ngọc trai, chính là đóa hoa nàng tặng cho Trương Vô Kỵ, lập tức nổi giận, lại thấy Tiểu Siêu mắt sáng miệng tươi, mặt mày rạng rỡ, tuổi tuy còn nhỏ nhưng đã mơn mớn như một đóa phù dung, thật là dễ thương, trong bụng càng bực bội, liền nghiêng răng nói với "A Đại":

- Ra chém đứt hai cánh tay tiểu tử họ Trương cho ta.

"A Đại" đáp lời: "Vâng", tay cầm kiếm Ý Thiên tiến lên một bước, nói:

- Trương giáo chủ, chủ nhân ra lệnh, sai tại hạ chém hai cánh tay của giáo chủ đó.

Chu Điền trong bụng âm ức đã lâu, lúc này không nhịn nổi, ngoác mồm chửi ngay:

- Con mẹ mày nói nghe thôi quá, sao người không chém chính tay mình đi có được không?

"A Đại" mặt mày sầu khổ, nhăn nhó nói:

- Nói thế cũng hợp lý lắm.

Chu Điền nghe thế như mở cờ trong bụng, lớn tiếng nói:

- Thế thì mau chặt tay đi.

"A Đại" đáp:

- Chẳng đi đâu mà vội.

Trương Vô Kỵ thấy hơi lo, thanh kiếm Ý Thiên sắc bén dị thường, binh khí nào đụng phải cũng gãy ngay, chỉ còn một nước dùng Càn Khôn Đại Na Di tay không đoạt binh khí của y, thế nhưng khi đưa tay vào gân thanh kiếm nếu như kiếm chiêu của y kỳ lạ, biến hóa không lường được, tay chàng dù chỗ nào đụng phải cũng sẽ đứt ngay. Chàng chưa biết phải đối địch cách nào, còn đang trù trù, bỗng nghe Trương Tam Phong nói:

- Vô Kỵ, ta sáng tạo ra Thái Cực Quyền con đã học rồi, còn một pho Thái Cực Kiếm, để ta truyền cho con luôn, để dùng quá chiêu với vị thí chủ này.

Trương Vô Kỵ mừng rỡ đáp:

- Đa tạ thái sư phụ.

Chàng quay sang nói với "A Đại":

- Vị tiên bối kia, tôi kiếm thuật không tinh xảo, cần được thái sư phụ chỉ điểm thêm, sau đó sẽ đấu với ông.

"A Đại" vốn có lòng e ngại Trương Vô Kỵ, tuy có bảo kiếm trong tay chiếm được ưu thế, nhưng thắng được không cũng chưa biết, nghe chàng muốn học chiêu thức mới, thật mừng hết cỡ, nghĩ thầm kiếm chiêu mới học dù có tinh diệu đến đâu, không khỏi ngượng nghịu. Trong đạo kiếm, cốt nhất là nhẹ nhàng linh động, ít nhất cũng phải luyện một hai chục năm, khi lâm địch mới lòng muốn sao tay ra chiêu như thế, thuận thực tự nhiên. Y liền gật đầu, nói:

- Người đi học chiêu, ta ở đây chờ. Học hai giờ liệu có đủ chưa?

Trương Tam Phong nói:

- Chẳng cần phải đi đâu xa, ta dạy ngay tại đây, Vô Kỵ học ngay ở đây, "hàng mới ra lò nóng hổi[10]". Chẳng đến nửa giờ là dạy xong pho Thái Cực Kiếm.

Ông nói câu đó, ngoại trừ Trương Vô Kỵ ra, ai nấy kinh hãi, tưởng như không tin vào tai mình, nghĩ thầm: "Dù cho Thái Cực Kiếm pháp của phái Võ Đang áo diệu thần kỳ đến đâu, nhưng ở đây công nhiên dạy kiếm thuật, địch nhân nhìn thấy rõ ràng, thì còn gì gọi là bí áo nữa?".

"A Đại" đáp:

- Thế cũng được, vậy ta ra ngoài diện đứng chờ.

Y chứng tỏ mình không muốn được lợi thế, dẫu là phận đầy tớ, nhưng hành vi chẳng khác gì một bậc tông sư trong võ lâm. Trương Tam Phong nói:

- Không cần phải vậy, pho kiếm pháp này ta mới sáng tạo ra, chẳng biết có dùng được không? Các hạ là danh gia kiếm thuật, chính mong được các hạ nhìn xem, chỉ cho những chỗ sơ hở, khiếm khuyết.

Lúc ấy Dương Tiêu bỗng chợt nghĩ ra, lớn tiếng hỏi:

- Thì ra các hạ chính là Bát Tí Thần Kiếm[11] Phương trưởng lão. Các hạ đường đường đứng đầu trong các trưởng lão Cái Bang, sao lại cam chịu làm đầy tớ cho người khác?

Quần hào Minh giáo nghe nói thế, ai nấy đều kinh hãi. Chu Điền hỏi:

- Người chẳng phải đã chết rồi sao? Sao lại sống đây... cái đó... cái đó sao lại thế được?

"A Đại" thở dài một tiếng, cúi đầu nói:

- Lão hủ trăm lần chết cũng chưa đủ, chuyện đã qua chẳng nói làm gì nữa. Tại hạ không còn là trưởng lão Cái Bang từ lâu rồi.

Những người lớn tuổi một chút ai cũng biết Bát Tí Thần Kiếm Phương Đông Bạch là người đứng đầu trong tứ đại trưởng lão của Cái Bang, kiếm thuật tinh kỳ, danh vang thiên hạ, nổi tiếng là xuất kiếm cực nhanh chẳng khác nào có bảy tám cánh tay nên được cái danh hiệu đó. Hơn mười năm trước, người ta nghe y bị bệnh nặng chết đi, khi đó ai cũng lấy làm tiếc, đâu ngờ vẫn còn sống đến ngày nay.

Trương Tam Phong nói:

- Pho Thái Cực Kiếm của lão đạo nếu được Bát Tí Thần Kiếm chỉ điểm cho vài chiêu thì thật là vinh hạnh. Vô Kỵ, con có mang kiếm không?

Tiểu Siêu liền tiến lên mấy bước, đưa cho ông thanh kiếm Ý Thiên giả bằng gỗ Trương Vô Kỵ lấy được của Triệu Mẫn. Trương Tam Phong cầm lên cười nói:

- Kiếm gỗ à? Lão đạo có vẽ bùa bắt quỷ, trừ tà tróc qui đâu?

Ông đứng lên, tay trái cầm kiếm, tay phải thành hình kiếm quyết, hai tay ôm thành vòng tròn, từ từ đưa lên, đó là Khởi Thủ Thức, tiếp theo là Tam Hoàn Sáo Nguyệt, Đại Khôi Tinh, Yên Tử Sao Thủy, Tả Lan Tảo, Hữu Lan Tảo... từng chiêu một diễn ra, đến thế thứ năm mươi ba Chỉ Nam Châm, hai tay cùng vẽ thành hình tròn, vòng trở lại thành thức thứ năm mươi bốn Trì Kiếm Qui Nguyên.

Trương Vô Kỵ không ghi nhớ chiêu thức, chỉ nhìn kỹ những yếu chỉ "thần tại kiếm tiên, miên miên bất tuyệt[12]" trong kiếm chiêu mà thôi. Trương Tam Phong sử xong pho kiếm pháp, chẳng thấy một ai reo hò, người nào cũng đều thất vọng: "Thứ kiếm pháp chậm như rùa, mềm như bún thế này làm thế nào có

thể dùng để ra chiêu đối địch?”. Nhưng lại nghĩ ngay "Chắc là Trương chân nhân cố ý múa kiếm thật chậm, cốt để cho giáo chủ có thể nhìn cho rõ".

Trương Tam Phong hỏi:

- Hài nhi, con có nhìn ra không?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Con nhìn ra rồi.

Trương Tam Phong hỏi tiếp:

- Có nhớ được chăng?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Đã quên gần một nửa rồi.

Trương Tam Phong nói:

- Hay lắm, cũng thật khó cho con. Con tự mình suy nghĩ thêm đi.

Trương Vô Kỵ cúi đầu trầm tư, một lúc sau, Trương Tam Phong hỏi lại:

- Bây giờ ra sao?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Đã quên mất quá nửa rồi.

Chu Điên thất thanh kêu lên:

- Ôi chao, càng lúc càng quên nhiều hơn. Trương chân nhân, lộ kiếm pháp này thâm áo quá, xem một lần làm sao nhớ được? Xin ngài diễn thêm một lần nữa cho giáo chủ chúng tôi xem lại.

Trương Tam Phong mỉm cười:

- Được, để ta biểu diễn lại một lần nữa.

Ông cầm kiếm ra chiêu, diễn lại lần thứ hai. Mọi người mới coi vài chiêu, trong bụng ai cũng lạ lùng, lần này không chiêu nào giống lần trước. Chu Điên kêu lên:

- Ôi chao, ôi chao, thế này thì càng làm cho người ta thêm rối trí.

Trương Tam Phong vạch kiếm thành vòng tròn, hỏi:

- Hài nhi, thấy thế nào?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Còn ba chiêu chưa quên được.

Trương Tam Phong gật đầu, quay về chỗ ngồi. Trương Vô Kỵ đi chậm chậm vòng quanh trong điện, trầm tư hồi lâu, lại đi thêm nửa vòng nữa, ngừng đầu lên, mặt rạng rỡ, kêu lên:

- Con đã quên hết rồi, quên không còn chút nào nữa rồi.

Trương Tam Phong nói:

- Khá lắm, khá lắm. Quên nhanh như thế, con có thể mời Bát Tí Thần Kiếm chỉ giáo được rồi.

Nói xong đưa thanh kiếm gỗ trong tay cho chàng. Trương Vô Kỵ khom mình tiếp lấy, quay lại nói với Phương Đông Bạch:

- Xin mời Phương tiên bối.

Chu Điền vò đầu bứt tai, cực kỳ lo lắng. Phương Đông Bạch vươn mình đâm ra nói:

- Xin mạo muội.

Chỉ thấy ánh sáng xanh lập lánh, nghe vù một tiếng, nội lực mạnh chẳng kém gã "A Nhị" chút nào. Ai nấy rùng mình kinh hãi, nghĩ thầm đâu y chỉ cầm một thanh đồng nát sắt rỉ, với nội lực như thế uy lực cũng không gì đương cự nổi, huống chi lại cầm bảo kiếm Ý Thiên sắc bén cắt vàng chặt ngọc. Hai chữ Thần Kiếm quả nhiên danh bất hư truyền.

Trương Vô Kỵ tay trái để xéo kiếm quyết, mộc kiếm đưa ngang qua, vạch thành nửa vòng tròn, đè luôn lên trên sóng kiếm Ý Thiên, kinh lực truyền vào, thanh bảo kiếm lập tức bị chìm xuống. Phương Đông Bạch khen:

- Hảo kiếm pháp.

Y lật cổ tay hất thanh kiếm, mũi kiếm liền ngóc lên đâm thẳng vào sườn bên trái của đối phương. Trương Vô Kỵ liền quay kiếm vòng về, nghe cách một tiếng, hai thanh kiếm đụng nhau, cả hai đều phi thân lùi ra ngoài. Thanh kiếm Ý Thiên trong tay Phương Đông Bạch rung động không ngừng, nghe tiếng u u hồi lâu chưa hết.

Hai thứ binh khí, một đằng là bảo kiếm, một đằng là kiếm gỗ, thế nhưng khi chạm vào nhau, hai bên không bên nào hơn bên nào. Chiêu đó của Trương Vô Kỵ đã “dùng cái cùn nhọt của mình, đụng vào chỗ không sắc bén của địch” chính là tinh áo của Thái Cực Quyền. Nên biết Trương Tam Phong truyền cho chàng là truyền “Kiếm Ý”, không phải “Kiếm Chiêu”, cho nên bao nhiêu kiếm chiêu chàng quên hết, chính là đã đạt được cốt tủy của kiếm pháp, đến khi lâm địch dùng ý mà ra chiêu, thiên biến vạn hóa, vô cùng vô tận.

Nếu như còn một hai chiêu không quên được, trong lòng sẽ vướng mắc, kiếm pháp sẽ không thể nào tinh thuần. Nguyên lý đó những cao thủ như Dương Tiêu, Ân Thiên Chính lẽ mờ hiểu được, còn Chu Điền đâu sao cũng kém một mức, khiến y phải lo lắng một hồi lâu.

Khi đó tiếng vi vút trong điện càng lúc càng mạnh, kiếm chiêu của Phương Đông Bạch lợi hại ghê gớm, lại thêm nội lực vô cùng hồn hậu, thanh kiếm cực kỳ sắc bén, ra chiêu thật là tinh diệu, ánh sáng xanh lập lòe, kiếm khí bao phủ,

người trong điện tưởng như một khối tuyết đang di động trước mắt, tỏa ra một làn hơi lạnh thấu xương. Thanh kiếm gỗ của Vô Kỵ trong vòng hàn khí đó vạch thành vòng tròn, chiêu nào cũng thành vòng cung đâm ra, lại theo hình vòng cung thu về, trong lòng chàng không mảy may vương vấn, chỉ lấy ý mà vận dụng thanh kiếm, thanh kiếm gỗ tung ra chẳng khác nào một sợi tơ mỏng manh, quán lấy thanh Ý Thiên kiếm. Thế nhưng sợi tơ ấy mỗi lúc một dày, tưởng chừng biến thành một khối bông, bao chặt lấy thanh bảo kiếm. Hai người đấu đến quá hai trăm chiêu, Phương Đông Bạch kiếm chiêu mỗi lúc một thêm trì trệ, thanh kiếm trong tay càng lúc càng nặng, từ năm cân, thành sáu cân, bảy cân... mười cân, hai chục cân... thỉnh thoảng vận kiếm tung ra không đủ kinh lực, lại bị kiếm gỗ lôi đi mấy vòng.

Phương Đông Bạch càng đấu càng hoảng sợ, đến ba trăm chiêu mà hai lưỡi kiếm không đụng vào nhau, trong đời y chưa từng gặp phải bao giờ. Đối phương tưởng như tung ra một cái lưới lớn, thắt mình vào giữa. Phương Đông Bạch liên tiếp thay đổi đến sáu, bảy kiếm thuật khác nhau, tung hoành biến hóa, huyền ảo vô cùng người chung quanh ai cũng phải hoa cả mắt. Còn Trương Vô Kỵ trước sau cũng chỉ vạch kiếm thành vòng tròn, người ngoài trừ Trương Tam Phong ra, không biết chàng ra chiêu đó là công hay thủ. Lộ Thái Cực Kiếm pháp này chỉ có đủ các loại vòng, cái to cái nhỏ, cái ngược, cái xuôi, cái thẳng, cái xéo, nếu nói là chiêu số, có thể nói chỉ có một chiêu, nhưng chiêu đó biến hóa khôn cùng.

Chỉ nghe Phương Đông Bạch hú lên một tiếng dài, râu tóc dựng đứng, kiệt tận toàn lực bình sinh nhằm thẳng trung cung đâm tới. Trương Vô Kỵ thấy thế đâm tới ác liệt thu kiếm về gạt, Phương Đông Bạch cổ tay hơi lắc, thanh kiếm Ý Thiên liền ngóc lên, nghe cách một tiếng nhỏ, mũi kiếm gỗ đã gãy một khúc chừng sáu tấc. Thanh kiếm Ý Thiên không còn gì ngăn chặn đâm thẳng vào ngực Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ kinh hãi, kiếm quyết tay trái vung ra, hai ngón tay trở và giữa kẹp ngay vào thân thanh Ý Thiên kiếm, nửa thanh kiếm gỗ bên tay phải chém luôn xuống tay phải Phương Đông Bạch. Tuy chỉ là thanh kiếm gỗ, nhưng với Cửu Dương thân công vận vào cũng chẳng khác gì cương đao. Phương Đông Bạch vận lực vào cánh tay giật về, nhưng kiếm Ý Thiên đã bị đối phương kẹp chặt, như trong một chiếc kim sắt không lay chuyển gì được. Trong tình cảnh đó, ngoại trừ buông kiếm nhảy vọt về sau, không còn cách nào khác.

Chỉ thấy Trương Vô Kỵ quát lên:

- Rút tay mau.

Phương Đông Bạch nghiêng rặng, không chịu buông, chỉ như một ánh chớp lóe lên, nghe chát một tiếng, một cánh tay của y đã bị thanh kiếm gỗ chặt đứt, không khác gì một thanh kiếm sắc bén. Phương Đông Bạch không chịu buông ra là đã có ý hi sinh cánh tay để bảo vệ binh khí, tay trái liền vươn ra chộp ngay không để thanh kiếm rơi xuống. Cánh tay đứt kia đã rời ra rồi, năm ngón tay

vẫn khư khư giữ chặt thanh kiếm Ỡ Thiên. Trương Vô Kỵ thấy y dừng cảm như thế, bụng hơi ái ngại, lòng thấy ăn năn, không còn muốn tranh đoạt thanh kiếm của y nữa.

Phương Đông Bạch đi đến trước mặt Triệu Mẫn, khom lưng nói:

- Chủ nhân, tiểu nhân vô năng, cam chịu trách phạt.

Triệu Mẫn không nhìn đến y, lạnh lùng nói:

- Hôm nay ta nể mặt Trương giáo chủ của Minh giáo, tha cho phái Võ Đương.

Nàng phất tay một cái, ra lệnh:

- Thôi đi!

Các thủ hạ của nàng ẵm Phương Đông Bạch, gã hỏi đầu "A Nhị", "A Tam" đi ra khỏi điện. Trương Vô Kỵ kêu vói theo:

- Khoan đã, không để lại Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao thì đừng tính chuyện rời khỏi núi Võ Đương.

Chàng phóng mình tới, giơ tay ra chộp vào đầu vai Triệu Mẫn. Tay Trương Vô Kỵ còn cách người Triệu Mẫn chừng một thước, bỗng thấy có hai luồng chưởng phong vô thanh vô tức từ hai bên đánh tới, trước đó không có dấu hiệu gì, chàng giật mình kinh hãi, hai chưởng đẩy ra, tay phải đỡ chưởng đánh từ bên phải, tay trái đỡ chưởng đánh từ bên trái, bốn chưởng đụng nhau, chỉ thấy kinh lực mạnh lạ thường, bên trong chưởng lực có một luồng hàn khí âm độc vô tỉ. Luồng hàn khí đó chàng thật là quen thuộc, chính là hơi lạnh làm chàng chết đi sống lại khi còn nhỏ, Huyền Minh thần chưởng.

Trương Vô Kỵ kinh hoảng, Cử Dương thần công trong người lập tức nảy sinh, nhưng tiếp theo hai bên mạng sườn đã bị địch nhân đánh trúng mỗi bên một chưởng. Chàng chỉ kêu hự lên một tiếng, ngã ngửa về sau, thấy hai người tấn công mình là hai ông già cao gầy. Hai người ra hai chưởng bị Trương Vô Kỵ đỡ được, còn lại hai tay vô hình vô ảnh đánh luôn vào người chàng. Dương Tiêu và Vi Nhất Tiểu cùng giận dữ quát lên, tung mình xông tới. Hai lão kia lại múa chưởng đánh ra, bình bình hai tiếng, Dương Vi hai người lịch kịch lùi lại mấy bước, máu trong ngực trộn trạo, khí lạnh thấu xương. Hai lão già cũng lão đảo. Người bên phải cười khẩy nói:

- Minh giáo tên tuổi là thế, hóa ra cũng chỉ có vậy.

Cả hai quay lại, hộ tống Triệu Mẫn ra đi.